

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr. »

Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.


De personen die zich aan den Postrijder zullen abonneren voor het jaar 1874, zullen het blad gratis ontvangen tot den 1^{en} januari aanstaande.

TONGEREN, DEN 6 DECEMBER.

Aan ieder weldenkend mensch is 't bekend welken rampzaligen invloed slechte dag- of weekbladen op den persoon, op de familie, op de samenleving te weeg brengen, welke verwoestingen zij aanrichten. En inderdaad, indien, op onze dagen, het zedenbederf en de onverschilligheid in zaken van godsdienst toeneemt; indien de goddeloosheid zooveel voortgang maakt, is het bijzonder aan de slechte gazetten, dat dit te wijten is. Immers die gazetten laten geene enkele gelegenheid voorbijgaan om te spotten met al wat eerbiedwaardig en heilig is, en om beurtelings de leerstellingen van den godsdienst, de instellingen der Kerk, haar Opperhoofd en hare bedienaars bijna dagelijks aan te randen.

Met grond verbiedt dus de geestelijke overheid het lezen van slechte bladen; dit is haar recht, hare dringende plicht, en zij bewijst hierdoor den grootsten dienst aan de huisgezinnen en aan de samenleving.

Volgens ons inzien is het een onzin, eene tegenstrijdigheid dat een weldenkend persoon de pretentie kan hebben te willen toonen dat hij aan den katholieken godsdienst verkleefd is, en aan een dag- of weekblad geabonneerd blijft dat dien godsdienst bestrijdt; dat een mensch kan gelooven een kind der H. Kerk te zijn, en eene gazet in huis te hebben, die bijna elken dag die Kerk beledigt, smaadt en bespot.

Zijne Hoogw. Mgr. de aartsbisschop van Mechelen zegde in zijnen laatsten berderlijken brief btrekkelijk de slechte gazetten onder andere het volgende:

« Eén der grootste gevaren voor uwe ziel, wij hebben u daarvan nogmaals verwittigd, zegt de doorluchtige Kerkvoogd, is het lezen van slechte boeken, en bijzonder het lezen van slechte gazetten, hetwelk des te gevaarlijker is, omdat het dagelijks of bijna dagelijks plaats heeft.

» De dagbladen, zegden wij in eenen herderlijken brief 1869, de dagbladen in hunne bovenkolommen bedriegen den geest der lezers; in hunne beneden-kolommen verleiden en bedverven zij het hart. In hoe vele christene en eensgezinde familien zijn oneenigheden en krakeelen ingedrongen, sedert de ongodsdienstige dagbladen er den onstand tegen de goddelijke waarheid hebben ingevoerd? Onzen heiligen Godsdienst beledigen de gazetschrij-

vers niet alleen door hetgeen zij openlijk of met eenen geveinsden en lastervollen eerbied zeggen tegen het geloof van alle eeuwen, tegen de katholieke Kerk, ja tegen den aanbiddelijken Zaligmaker der wereld; zij beledigen hem ook door hetgeen zij niet zeggen dat is, door hun listig verzwijgen van die tallooze werken van christelijke wetenschap en liefdadigheid terwijl zij, in boeken en kanten, verergernissen opzoeken en voor den dag halen. Het is hun niet genoeg, schandalen te zoeken en ruchtbaar te maken; als er geene zijn, weten zij ze te verzinnen. Het scheelt hun bitter weinig, dat men al spoedig hunne lasthartige leugens aan den dag brengt. Na de lastertaal en eerrooverij in al de werelddeelen verspreid te hebben, zullen zij hun woord niet herroepen. of zij belijden de waarheid maar halvelings, aldus toelatende dat de leugen de goeden bedriegt, de kwaden verheugt, en de blinde volksmenigte ophitst tegen de heiligste instellingen. Klaarblijkelijk, zij zijn verklieden voor eene slechte zaak, en de schaamteloze middelen die zij gebruiken om der Kerk te bestrijden, zijn een bewijs te meer der goddelijkheid van hetgeen zij haten en verachten.

» Doch de lezers der slechte dagbladen vinden geen onderscheid meer tusschen goed en kwaad. De leerstellingen, de feiten, de gebeurtenissen, de personen, de inzichten, alles wordt dagelijks in hunne gazetten in een verkeerd daglicht voorgesteld. Al wat men zegt, schrijft of doet buiten of tegen het christendom, wordt daar met bazuinen aangekondigd en geprezen; al wat men zegt, schrijft of doet in en voor het christendom, wordt verzwegen, verdraaid of bespot. Moet men zich dan verwonderen dat het niemand mogelijk is te wederstaan aan het dagelijks of gewoon lezen van een ongodsdienstig of zedeloos dagblad? Waar men mee verkeert wordt men mee geëerd, zegt het spreekwoord.»

STADS- EN PROVINCIE NIEUWS.



Te rekenen van toekomstigen donderdag zal de Postrijder met nieuwe letters gedrukt worden. Voor deze reden zal hij aanstaanden dinsdag niet kunnen verschijnen.

Nog andere verbeteringen zullen met Nieuwjaar ingevoerd worden.

Er zijn weinig mensen die weten dat er alle zaterdagen in Tongeren een stuk liberaal gazet voor den dag komt hetwelk door de centen onzer liberale kopstukken op de beenen gebonden wordt.

Wat daar verstand in zit, daarvan maakt men

— Nu, vroeg de koning, waarom blijft gij steken? Spreek toch verder!

— Sire, ik weet niet, of ik het wagen durf of de naam mijns vaders uwe majesteit niet in gramschap zal doen uitbersten.

— De naam uws vaders? Laat mij dien nog eens hooren, ik heb u niet goed verstaan.

Sire, mijn vader was de luitenant van Hohendorf, zegde Louise, terwijl zij haar neergebogen hoofd langzaam ophief, en den koning aanzag met een innig smeekenden en tegelijk diep weemoedigen blik.

— De luitenant van Hohendorf! riep de koning uit. Die naam komt mij bekend voor. Ik meen, dat ik dien vroeger gehoord heb. Ah, nu schiet het mij te binnen. Uw vader heeft den laatsten oorlog mede gemaakt, niet waar?

— Ja sire, en hij was een dapper officier, over wien niemand zich te beklagen had.

— Maar hij had zich te beklagen, en dat wel over zijnen koning. Is het niet, dat wildet gij zeggen? Uw vader nam zijn ontslag, niet waar?

— Sire, hij moest zijn ontslag nemen!

— Moest? Vertel mij eens, waarom hij zijn ontslag nemen moest. Kom, laat hooren, mijn kind! Spreek de waarheid, en wees niet bang, dat ik boos op u zal worden. Ik ben misschien niet zoo verschrikkelijk, als uw vader mij afgeschilderd heeft.

— Sire, mijn vader heeft altijd met de meeste bewondering en eerbied over uwe majesteit gesproken.

— Vertel mij maar, hoe de zaken zich hebben toegedragen; doch laat ons eerst gaan zitten! Neem plaats op dien tafoeret, daar tegenover mij, en laat mij nu hooren! Waarom nam uw vader zijn ontslag?

En terwijl hij deze vraag tot haar richtte,

zich geene gedachte. Oordeelt eens:

Twee kolonnen cijfers om te bewijzen dat de nieuwe stadsimposten zoo ligt zijn dat het niet de moeite waard is om er van te spreken. Want, wie twintig fr. personeele belasting betaalt, die zal in het vervolg maar fr. 24,60 betalen. Wie tot heden 41 fr. personeel betaalde, zal in het vervolg meer dan 50 fr. betalen.

Dat noemt men de menschen zand in de oogen werpen.

De slimme jongens die de goede burgers van Tongeren op zoo grove manier zoeken appelen voor citroenen te verkoopen, hebben goed zorg van aan hunne lezers de helft der waarheid te verbergen. Het is waar dat men slechts 23 per honderd betalen zal op de personeele belasting, maar men zal daarenboven nog 23 per honderd betaalen op de grond belasting, men zal nog moeten betalen op de brandverzekeringen, op de honden enz. De menschen-verreukers die verleden zaterdag zooveel cijfers naast elkander plaatsten, zouden meer eerlijkheid aan den dag leggen zoo zij dit niet aan hunne lezers verborgen.

De naamlooze opstellers van dat prulblad vinden voorleiger eenige lasthertige personnaliteiten uit te stooten. Dat is gemakkelijker dan hunne oobehendige stadhuismeesters te verdedigen.

Wij moeten hun nogtans doen opmerken dat zij een zeer onvoorzichtig spel spelen. Een van deze dagen zullen wij gedwongen zijn hun slecht voorbeeld na te volgen en het stelsel der personaliteiten ten nadeele van sommige hunner patronen toe te passen.

Het schijnt dat de gemeente-kas zoo stijf van geld is dat onze stadhuishoude geen beter middel vinden om het te verteeren dan de traktementen te verhoogen.

In de zitting van den gemeente-raad van verleden dinsdag hebben zij het traktement van den gemeente-ontvanger van 900 op 1200 franks gebracht; dat van den secretaris van 1800 op 2200 fr.; dat van den politie commissaris van 1650 op 1950.

De inwoners van Tongeren zullen met ons van gevoelen zijn dat het oogenblik slechts gekozen is om de jaarwedden der stadsambtenaren te verhoogen. Men slaat nieuwe imposten; men perst de burgers het geld af op alle manieren; nieuwe imposten op de personeele en grootbelastingen, nieuwe imposten op de brandverzekeringen, nieuwe imposten op de kerkhof monumenten, nieuwe imposten op de patenten der notarissen en bankiers, nieuwe imposten op de rijtuigen, nieuwe imposten op de livreeknechten, nieuwe imposten op de honden en het eerste gebruik dat men maakt van de opbrengst dezer nieuwe imposten, dat is van zonder rijm of rede de dikste traktementen welke de stad te betalen heeft nog te verhoogen.

Elk ernstig man moet zulke handelwijze afkeuren.

leunde de koning, die in zijnen armstoel was gaan zitten, met de beide handen op zijne kruk, en staarde met een zachten blik zijner groote blauwe oogen op het jonge meisje, dat daar bloode en bloedend op den rand van den tafoeret tegenover hem zat.

Sire, het was in het laatste jaar van den oorlog, en het leger lag in Saksen; de koning had zijn hoofdkwartier in een dorp opgeslagen, en het geval wilde dat ook mijn vader met zijne komgagnie in dat dorp ingekwartierd werd. Vermoed door de langdurige marschen, wilde hij zich even in zijn hut op het strooleger nederleggen, hoewel het op het midden van den dag was, toen er plotseling eene boerin kwam binnenvliegen, die hem om hulp en bijstand smeekte, daar de soldaten zijner komgagnie in het dorp aan het plunderen en nu bezig waren met hare woning ledig te halen. Zonder zich te bezinnen, zonder zelfs zijne officiersmuts op te zetten, snelde mijn vader terstond met de vrouw mede, en liep het huis in, om te beproeven, of hij zijne soldaten weer onder de wapens kon krijgen, en of hij door zijne woorden hen mocht bewegen, hunne misdadige handelwijze niet verder voort te zetten; want de koning had juist destijds op strenge straf het plunderen verboden, en mijn vader wilde zijne soldaten gerne van die straf redden. Maar de koning had toch reeds vernomen, wat er gebeurd was, en terwijl mijn vader daar binnen in de boerenwoning met de soldaten onderhandelde; was de koning zelf er bijgekomen, uiterst vergramd over de ongehoorzaamheid en slechtheid zijner soldaten. Op hetzelfde oogenblik, dat hij met zijnen adjudant voor de boerenwoning was aangekomen, waar binnen de soldaten zoo luide raasden en tierden, dat met het buiten zeer goed

Men schrijft ons uit Sluizen:

Gedurende twee jaren hoorde men in onze gemeente van niets anders spreken dan van een dier hetwelk man Otter noemde. Geen visch kon men meer in de Jeker vangen, de Otter vrot alles op, de visschers zouden zich de haren uitgetrokken hebben om den vischverdelger te doden.

Het schoonste van 't spel, men schilderde dit dier onder duizenderlei vormen af, de eenen hadden het gezien enen hond gelijkende, de anderen eene kat, nog anderen beweerden dat hij half visch en half viervoetig dier was enz. Ja! iemand beweerde tegen hetzelfde gevochten te hebben, het was een zwarte poedelhond.

Geweeren, vallen, smeet hetwelk men in afgelegene steden ging halen werden gebruikt om dien vijand buit te maken, maar Otter had men nooit, soms wel eenen hond of een pluimgedierte.

Deze week dan waren er drie dappere schutters welke men ook soms loerjagers noemt die een onfeilbaar middel beraamden. Eene kuld in den grond gegraven, de jager heel verborgen zoodat het wild hem het minst kon gewaar worden was hun plan. Nauwelijks is het schilderhuis gereed, of de dapperste der drie neemt plaats op den post om zes uren 's avonds maandag laatsleden. Geen twintig minuten gaan er voorbij of het wangedrog komt aan, den oever der Jeker volgende.

De otter binnen scheut zijnde, legt de jager aan Paf! het dier tuimelt, richt zich op en wil verder; maar paf! een tweede maal en het was tijd dat men den jager ter hulp snelde. De Otter valt al stervende in het water. Seffens komen een aantal mannen bijgelopen met staken en haken om het Jekerdrog uit te vissen: maar de dappere schutter heeft het reeds met de loop van zijn geweer tot zich getrokken. Mannen, vrouwen kinderen allen zijn aanstands op de been om het dier te zien en iedereen is verwonderd. De diivel is geheel anders dan men hem afgeschilderd heeft.

Onnoodig het dier te beschrijven; zijn vel is te zien bij den dapperen schutter welke alle inwoners dank bewijzen.

Eer aan die drie mannen, maar voornamelijk aan hem die den buit gemaakt heeft.

Men schrijft ons uit Bilsen:

Nog daalt de prijs der kolen niet merklijk, en met angst zien alle behoeftigen het naderen van een guren winter te gemoet. Zou die daling thans verlichtend wezen? Zou aan die vrees thans een einde gesteld zijn?

Men zou het mogen hopen, dank aan eene eenvoudige uitvinding van een nieuw brandstof, welke de H. Lod. Ramackers van Diepenbeek zich toeëigent.

Voornomde ging vrijdag 11. de koffijhuizen van Bilsen rond, telkens zijne uitvinding in de kachels met besten uitslag tot proef gevende.

Daags daarna werd het klaar dat dit nieuw

booren kon, kwam mijn vader haastig er uit; het was hem onmogelijk geweest, alleen de woedende soldaten onder bedwang te krijgen, en daarom wilde hij de hulp van nog eenige officiers gaan inroepen. De koning echter hield hem voor een der plundersaars, en in zijne gramschap hief hij zijne kruk op en sloeg mijnen vader.

Zij zweeg een oogenblik; onrustig hijgde haar boezem, en tranen stonden haar in de oogen. De koning hield nog altijd zijne groote blauwe oogen onafgewend op haar gericht.

— En wat deed de luitenant van Hohendorf?

vraagde de koning een oogenblik later.

— Sire, hij zegde de koning, dat hij met de beste bedoelingen daar gekomen was, dat hij officier was, en dat het hem innig grieft, tot loon van zijne diensten, geslagen te worden.

— En wat zegde de koning?

— De koning antwoordde, dat hij geen officier geslagen had. Maar de adjudant had het toch gezien, en hij verhaalde het aan andere officiers, en reeds na verloop van maar weinige dagen, werd aan mijn ongelukkigen vader door de gezamentlijke officiers zijner komgagnie verklaard, dat zij niet langer met hem dienen konden. Zij zegden, dat zij hem wegens het hem overkomen ongeval beklagden, maar dat de militaire wet hun verbood, met eenen officier te dienen, die zich had laten slaan. Mijn arme vader die geheel en al onbemiddeld en daarenboven gehuwd was, wendde zich nu in wanhoop tot zijnen overste, en vroeg hem om raad. De overste ried hem aan, dat hij om zijn ontslag vragen, maar tevens de redenen aanvoeren zou, welke hem genoodzaakt hadden zijn ontslag te nemen; de koning zou hem dan ongetwijfeld schadeloos stellen. Maar de koning deed het niet,

DE OUDE FRITS.

Naar het Hoogduitsch.

(4^e VERVOLG.)

Thans werd de deur weder geopend, en op den drempel vertoonde zich Louise met een hoogrood gezicht, met neêrgeslagen oogen; in hare maagdelijke schuchterheid zag zij er lieflijk uit.

De koning liep haar terstond eenige schreden te gemoet, en zag het sidderende, sprakeloze, jeugdige meisje vol doelmoeing aan.

— Wilt gij mij een smeekeschrift overhandigen, mijn kind? vroeg hij.

— Neen, uwe majesteit, stameld zij verlegen. Ik wil zelve trachten, mijn verzoek aan uwe majesteit voor te dragen.

— Welnu, doe het, mijn kind en wat moed, zegde de koning godgunstig. Wees niet bang voor mij, en denk dat de koning ook maar een mensch is, evenals andere menschen. Zeg mij daarom allereerst: hoe heet gij?

— Louise von Hohendorf, fluisterde zij bevend.

— Von Hohendorf, herhaalde de koning. Wat is uw vader?

— Sire, mijne beide ouders zijn dood; ik ben een wees, die het genalebrood eet van eene tante, welke het haar met tegenzin geeft.

— Zoo, wat was uw vader?

— Sire, hij was officier.

— In mijnen dienst?

— Ja uwe majesteit, officier in het leger van uwe majesteit. O, hij had zijnen koning lief,

zelfs nog, toen...